

Kapitola 5. základní struktura pravdy

Předcházející část: Kapitola 4. vývoj vědomí

KAPITOLA 5

Základní struktura pravdy

Lidská mysl nebyla schopná vyřešit hádanku pravdy pro několik rozhodujících důvodů:

1. Nedostatek znalosti o vývoji vědomí a jeho úrovních.
2. Nedostatek porozumění pro přirozenost a strukturu ega a jeho původ.
3. Vnitřní vady a omezení ega.
4. Neschopnost si uvědomit význam vztahu mezi souvislostmi a obsahem.
5. Význam posunu paradigmatu pro zasazení vztahu do kontextu.

Jak je chápáno, tak, údajně diskrétně, v doméně Newtonova lineárního paradigmatu se předpokládá, že „fakta“ existují nezávisle na poli nebo souvislostech. Předpokládá se proto, že „věci“ včetně idejí existují v nějaké údajné „objektivitě“, nezávislé a soběstačné. Takže se odvozovalo, že objektivní data existují nezávisle na nějakém vědění o údajných faktech. Protože tato izolovaná fakta uspokojí požadavky jejich vlastní definice, jsou proto považována za dokazatelná a hypotéza o požadavku důkazů se zdá být rozumná a splnitelná. Nicméně po přezkoumání bude objeveno, že dokazování jsou v první řadě zdlouhavé konkretizace definice, kterými záměr již určuje výsledek procesu a to výběrem přijatelných dat, tj. jde o kategorii slepoty.

Se sofistikací a zralostí se nicméně postupně vyjasní, že se kritéria pro pravdu mění, nebo jsou dokonce úplně kompenzovaná změnou v celkovém poli. A sdělení je jen pravda ve specifické souvislosti a stejně přesné sdělení se může stát nestydatě falešným v jiné souvislosti (situační etika, zhoršená zodpovědnost, polehčující okolnosti, jiná doba, jiná kultura nebo historické období, atd.). Tyto okolnosti změny vnímání pravdy a odpovědnosti. Tak se vyjasní, že spolehlivé porozumění pravdě vyžaduje definici a popis nejen obsahu, ale také porozumění souvislostem, celkovému poli a záměru pozorovatele.

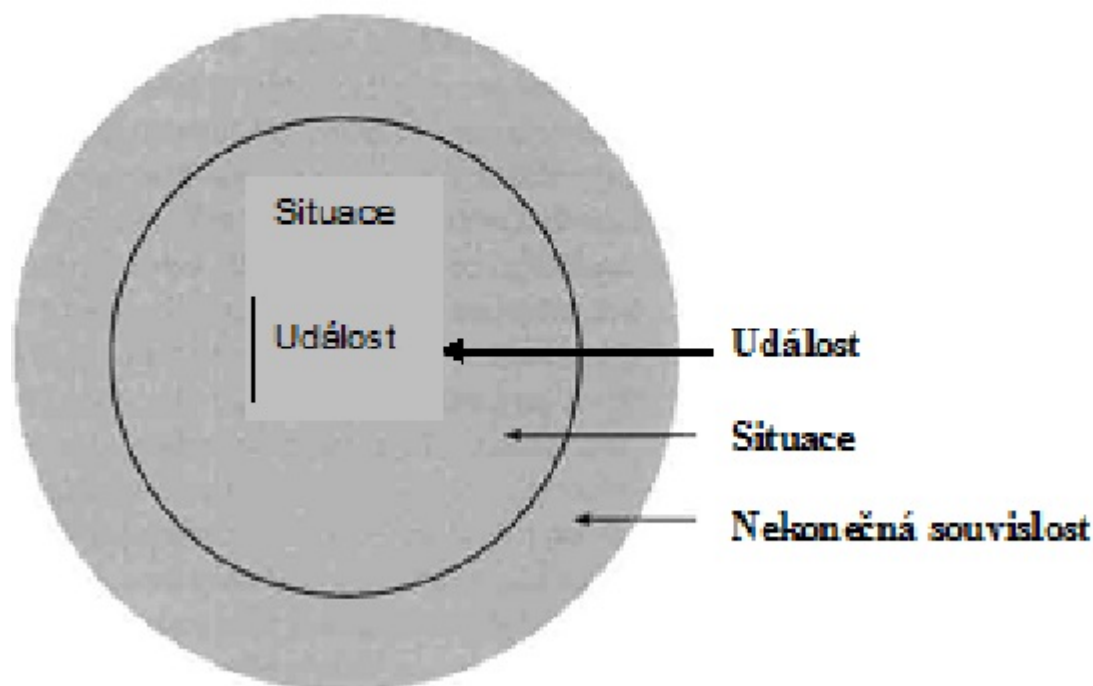
Ověřitelná pravda je tak produkt (1) obsahu, (2) úhlu pohledu, plus vlivu záměru (3) a souvislostí (4), které znovu odrážejí paradigma (5) tedy význam. Akademická věda s tím zápolí, neboť vývoj vědy je sám o sobě produkt vědomí a to postoupilo z omezení lineárního Newtonova matematického modelu reality dál k nelineární dynamice a kvantové mechanice, ve kterých Heisenbergův princip označuje přechod z údajně objektivní reality k více pokročilému pochopení, že vědění všeho zahrnuje i Newtonovo paradigma. Nic není popsitelné nebo srozumitelné kromě vědomí pozorovatele samotného. Za těmito pokroky ve vědomí je celkem nedávný objev kalibrování základních úrovní vědomí, kde jsou i jiné domény možností a proto skutečností, stejně jako kritické rozlišování mezi vlastnostmi síly a moci.

Obsah vždy existuje v souvislosti stejně jako v poli pozorování. Primární defekt Newtonova paradigmatu je lpění na budování intelektuálního principu příčinnosti (úroveň 450), který má jen omezenou pragmatickou aplikaci. Jednoduché schéma může vyjasnit situaci:

OBSAH, POLE, A SOUVISLOST

OBSAH, POLE, A SOUVISLOST

Dole oddělen od grafu je následující text.

Situace: Čas, místo, okolnosti, vlivy, přispívající faktory, a to jak známé tak neznámé.

Lineární a nelineární. Nejbližší pole.

Nekonečná souvislost: Nelineární, nekonečný, všudypřítomný, nadčasový. Zaznamenává navždy všechny události a okolnosti.

OBSAH, POLE A SOUVISLOST

Obsah	nejbližší pole	souvislost
Ego	duchovní ego	vědomí
Lineární	polo – lineární	neomezený
Omezený	polo – limitovaný	neomezený
Vymezitelný	popsatelný	zkušenostní
Předpověditelný	náhodný	nezávislý na jiném
Newtonův vzor	nelineární dynamika	duchovní
Měřitelný	identifikovatelný	pozorovatelný

Ohraničený	rozptýlený	všeobecný
Síla	vliv	potenciace (moc)
Čas	vypočitatelný	nadčasový
Specifické umístění	zobecněný, propletený	nelokální
Dokazatelný	odhadovaný	poznatelný
Vybraný	proměnný	absolutní

Jak je výše uvedeno, obsah není žádný popsateľný objekt, sdělení, fakt, idea nebo údajně nezávisle existující „věc“, (to jest, forma). „Pole“ je čas, místo, a okolnosti, které převládají.

Protože komponenty jsou poznateľné, pole může být viděné jako nejbližší nebo jako mající pravděpodobný účinek na obsah. Pole tak jako počasí může kolísat a také zahrnuje nehmotné faktory, jako je veřejné mínění, vliv dřívějších událostí nebo systémy víry, vědomí a nevědomí.

Nicméně za formou, obsahem a nejbližším polem nebo podmínkami je absolutní, celkový, beztvary kontext, který je neomezený časovým rozměrem nebo dimenzí, ale ve kterém lidské vědomí operuje a pracuje jako souřadný systém, ze kterého může pozorovat vybrané body.

Celkový kontext je nekonečné pole vědomí samotné, které je neomezené a za formou, a je schopné registrovat formu jako okamžitou a pomíjivou myšlenku. Bez základny vědomí je mysl nezpůsobilá k uvědomění; následkem toho nemůže být učiněno žádné sdělení jakéhokoliv druhu. Proto každá definice pravdy musí zahrnout obsah, poznateľné pole a vědomí konečných souvislostí.

Tam je progresivní pochopení a schopnost nebo způsobnost poznat pravdu jako posun od obsahu k poli a souvislostem. Schopnost vědět je dále závislá na pozorovatelově mozku, fyziologii, záměru, zralosti a kalibrované úrovni vědomí (je popsán v kapitole 7).

Po přezkoumání se rozeznání pravdy ukazuje být relativně komplexní proces, který je relativně jednoduchý a zřejmý. Porozumění jeho povaze je také intuitivní a pohotové pochopení je bez zbytečného uvažování.

V každodenní praxi je kontext nevyjádřený, ale obsah je, samozřejmě, vždy stanovený. Důležitá a nejčastější chyba je, že se špatně určí a označí povaha nejbližšího pole. Například běžný omyl je vzít specifické sociální chování, projektovat ho do jiného časového období a potom ho posuzovat.

Jestliže zkoumáme koncept kauzality (úroveň 450), objevíme, že „příčina“ je koncept, který nemá žádnou skutečnou existenci ve skutečnosti. To je epigeneze racionalizace, aby se vysvětlila domněnka. Například vysvětlit existenci smítka prachu v místnosti vyžaduje zahrnutí efektů klimatu, vzdušných proudů, vlhkosti, teploty, barometrického tlaku, místa domu, všeho, rezidenční čtvrti, venkova, planety, a nejdřív zahrnout vývoj galaxie a vesmíru samotného. Tak, po přezkoumání, je počet přispívajících pozorovateľných příčinných faktorů nekonečný

v každém příkladu.

Vysvětlení takzvané „události“ je dokonce složitější, protože tam nejsou žádné skutečné události jako takové, kromě svévolného výběru, kdy událost prý začíná a kdy prý končí. Tak člověk nalézá, že tam ve skutečnosti není nic takového, jako událost nebo že se něco stalo, ale že se jedná o svévolné výběry pozorovatele kvůli výhodě, která existuje v jeho mysli a ne v nějaké externí realitě. A podobná tautologie je reprezentována termínem „vztah“, který je striktně svévolným duševním pochodem, a koncept (*res interna*) je projektovaný na libovolně vybrané body pozorování, které mohou nebo nemohou být stanovené jako obsažené v odkazovaném poli.

Jak můžeme vidět, význam obsahu vyžaduje zahrnutí obou nejbližších polí a souvislostí. Proto je pravda produkt pozorování ze všech tří polí, plus vědomí, kapacita a vlastnosti pozorovatele.

Nepozorovaná „událost“ je zbavená významu, který je převrstvený duševními pochody; proto se vědomí pozorovatele stává proměnlivé, protože podléhá omezení každé úrovně vědomí. Vnímání je editované pozorování na rozdíl od termínů „vize“, „uskutečnění“ a „uvědomění“, které se vztahují k významu a chápání a proto k větší expanzi pozorování, které zahrnuje nejen pole ale také souvislost. Souvislost je spíše zahrnující než exkluzivní a „nejbližší pole“ umísťuje pozorovanou předpokládanou událost nebo lineární označení v časovém rozpětí. (Příkladem jsou časově nezávislé a časově závislé Schrödingerovy rovnice v kvantové mechanice). Nakonec jsou předpokládané „události“ nebo „věci“ viděné jako pomíjející, evoluční epiphenofémy pozorování bez jakékoliv nezávislé existence. Často jsou sdělení stanovená na základech, které zahrnují nevyjádřené předpoklady nebo podmínky, jako jsou mlčky předpokládané úmyslné (to jest, účelové) úvahy. Protože stanovení všech přispívajících faktorů je v praxi nemožné (tam existují vždy další, které by mohly být přidány), mysl překračuje lineární a pragmaticky abstrahuje esenci. Tak efektivní komunikace zahrnuje vědomí integrity, úrovně vědomí a subjektivitu pozorovatele stejně jako posluchače (Aristotelova *loga*, *étos* a *patos*). Veškeré zdánlivé vědomosti jsou proto prozatímní a přinejlepším operativně pragmatické nebo hodnověrné spíše než dokazatelné. Jak úroveň vědomí pokročí, vědomí pozorovatele rychle zjistí podstatu a záměr stejně dobře jako nejbližší pole a současně vše umístí do celkových souvislostí.

Úroveň vědomí naší vlastní společnost se progresivně zvyšuje, jak je patrné z nedávno zahrnutého častého termínu „povšiml si“, který ukazuje vědomí možných tendencí pozorovatele. Tak zprávy deklarují, že si někdo „povšiml útočnicka“, že byl takový a takový, nebo si „povšiml události“, která byla viděná svědkem následujícím způsobem. (V soudních řízeních svědci špatně identifikují podezřelé osoby a chybně vysvětlí události až ve 49 procentech. Mnoho takových chyb bylo odhaleno při testování DNA.)

Pravda není jen produkt obsahu a souvislostí, ale je také kriticky spojená se specifickou úrovní vědomí a co je pravdivé v jedné úrovni vědomí, je viděno jako nepravdivé v další úrovni. To je ostře zřejmé v sociálních způsobech chování, v mezinárodní diplomacii, v náboženských konfliktech a ve sporných politických

postojích.

Samotný obsah je již produktem nekonečného množství proměnných nejbližšího pole, které je rovněž produktem velkého počtu faktorů. Při oznamování nějaké „události“ již pozorovatel udělal výběr faktorů, který je výsledkem vnitřních nevyjádřených postojů v tom, že tam je nevyjádřený záměr který může specificky zapůsobit na posluchače. Málo pozorovatelů je schopno jasnosti nebo čistoty záměru, mnohem méně se věnují pravdě. Záměr často může být poznatelný intuicí z tónu a časového nastavení prezentace, ve které vášně posla úplně převáží nebo dokonce změní zprávu. Tak emocionalita pozorovatele, stejně jako nejbližší okolnosti, vyžadují pečlivé posuzování. Čistota záměru nebo oddanost pravdě se neočekává od veřejných osobností, které běžně překroutí fakta a pravdu, aby mohly vyhrát a přesvědčit. Pro hledače je pravda nicméně vzdání se svých postojů nezbytným požadavkem a proto primární výzvou.

Vzestup vědomí je usnadněný vědomím evoluční povahy ega a jeho struktury. Nejběžnější chybou, která brzdí vývoj jedince i společnosti je změnit postoje démonizovaného ega a potom smíchat omyly snahou rozpustit ego zaútočením na něj s vinou, hanbou a negativním sebeodsuzováním. Ego je již houževnaté a mravokárné zaútočení na něj mu jenom dává o to více energie. Důležitější je porozumění vývoji ega v průběhu velkých časových období, tomu že je relativně skutečně nevinné a je jenom naprogramované být, čím je, a je založené na nutnosti zvířecího přežití.

Také je dobře si pamatovat, že lidská psychika je jako hardware počítače, který nevinně přijímá každý software, na který byl naprogramovaný. To řekl již Sokrates, že „všechna provinění jsou nedobrovolná, že člověk si vždy vybere to, v co věří, že je pro něj dobré“. On se pouze mýlil v tom, co je zdrojem dobra a štěstí a tak mylně vybere vnější iluze namísto pravdy. Namísto hanbení ega a utápění se ve vině, hanbě a nenávisti k sobě je daleko víc produktivní přijmout je takové, jaké je a ocenit jeho historickou hodnotu, a přijmout ho jako naivní domácí zvířátko.

My můžeme přijmout „samozřejmě“, že ego si přeje zisk, výhody, je nenasytné a tak dále. Jeho povaha může být jednoduše přijatá a potom překročena. Ego jen dělá to, na co bylo po tisíciletí trénované a stále myslí, že jeho přežití závisí na lpění na praxi jeho programů, které, kvůli vývoji, se nyní stávají protikladem k záměrům etického člověka dneška, nebo vážného duchovního hledače.

Pro porozumění egu je dobře si pamatovat, že je napájeno a živeno energiemi negativismu, bolesti, utrpení, nenávisti a viny, ke kterým začíná být připojené (a závislé). Ono tajně pečuje o svůj zdroj „šťávy“, kterou dostává z toho, že je mučedník nebo oběť, a tak miluje nenávist a pomstu. Úroveň vědomí ega je založená na použití vlastností síly, emocionální, intelektuální nebo fyzické. Zhuba ega nenastává použitím mravokárného nebo emocionálního opěrného pilíře, ale použitím moci samotné pravdy.

Síla ze své povahy vyvolává protisílu a každá pozice ega má svou opozici. Tak použití prostého duchovního konceptu, jako je ochota odpustit, může zrušit dokonce dlouholeté egoistické pozice. My vidíme toto v příkladu veteránů na obou stranách druhé světové války, které dávno odpustily svým bývalým nepřátelům, navzdory

rozšířené smrti a ničení, kterého byli svědky. Toto demonstruje, že dokonce nejzávažnější okolnosti a zkušenosti mohou být zhojené. Mechanismem, který dovoluje toto hojení, je ochota vzdát se odsuzování a nenávisti ve prospěch míru a lásky.

Zatímco mysl tajně věří, že přežití je kvůli egu, tak přežití je naopak, kvůli duchu, který dodá energii egu, aby vykonalo důležité úkoly. To je kvůli záměru ducha, který připomíná nižšímu já – egu, vzít si vitamíny. Popravdě, my existujeme a přežíváme ne kvůli egu, ale jemu navzdory.

Výzkum vědomí odhaluje další rozhodující činitele, kteří mohou přispět ke klidné mysli. Úroveň vědomí člověka je dána již v době jeho narození, a zároveň v době narození je nastaven přesný čas tělesné smrti. Třebaže čas tělesné smrti je již nastavený v době narození, neznamená to, že je předurčený. (Výše uvedené opětovně kalibrovalo jako pravdivé během přednášky.)

Další dobrá zpráva je, že kvůli vztahu obsahu k souvislostem je nemožné zažít vlastní fyzickou smrt, protože člověk zažije okamžitě opuštění těla, které již není viděno jako „já“ ale jako „to“ (kalibruje jako pravda). Tato skutečnost je potvrzená zkušeností těch, kdo měli zážitek blízké smrti nebo opuštění těla, ve kterém duch, pocit já či vlastní identita se odděluje od hmoty. Pocit vlastní identity neboli „JÁ“ přesahuje hmotný rozměr, časovost a všechny podmínky. To proto, že skutečné „JÁ“ je souvislost a ne obsah. Lidé, kteří zkoumali minulé životy prostřednictvím hypnotické regrese, uváděli, že bez ohledu na příběh, ve kterém se nacházeli, stále zažívali tentýž identický pocit „já“, který převažoval ve všech podmínkách.

Osoby, které překročí úroveň vědomí 600 ve svém duchovním vývoji, kde již není ztotožnění s myslí nebo tělem jako se svou identitou, mohou vyvolat zpět své minulé doby života s jasností. Znovu, bez ohledu na druh těla nebo okolnosti zvítězí v té době identický smysl sebe, který je stejný jako v přítomnosti. V každém minulém životě se zdá být účelné zažít významnou duchovní lekci, a jiné podmínky jenom specifikují roli nejvhodnější pro objektivní učení. Tento objev je ve shodě s předpokladem, že vědomí se vyvíjí v průběhu ohromného času a tento vývoj je vrozená kvalita vědomí samotného.

Následující část: [Kapitola 6. manifestace versus příčinnost: Stvoření versus evoluce](#)